

Langzamerhand was Tiest van zijn schrik hersteld, en kon zich rekenschap geven van de toestand waarin hij zich bevond.

Zijn belagers spraken geen woord, alleen vernam de arme jongeling nu en dan gefluister. Op zijn vragen ontving hij niet het minste antwoord.

De blinddoek belette hem te zien. Maar het geritsel van het lover en de aanraking van takjes en twijgen, benevens het geluid van de wind door de bomen, dit alles verkondigde hem, dat hij in 't Vrijbos was.

— Voorzeker ben ik in de macht van Bakelandt's bende, dacht hij, en hij voelde zijn hart van schrik verstijven bij de herinnering aan alles, wat hij van de wrede roverkapitein gehoord had.

Wat duurde die tocht lang! Er scheen geen einde aan te komen.

Eindelijk bleven de rovers staan. Zij duwden Tiest een hutje binnen, hetzelfde dat de lezer reeds kent als de herberg van bazin Roze.

De gevangene werd naar een achterkamertje gevoerd en er van de blinddoek verlost.

In het vertrek daarnaast hoorde hij stemmen.

Eindelijk viel alles stil en langzaam kropen de uren voort. Zou die akelige nacht nimmer eindigen?

Ten laatste brak de morgen aan. Een flauw schijnsel viel door het getralied venstertje. Tiest bemerkte, dat zijn kerker een kaal hokje was, met, als enige meubelen, een stoel en een tafel.

Een vuil wijf met afzichtelijk gelaat trad binnen. In de hand droeg zij een schotel, waarop enige hompen zwart brood lagen en een tas flauwe koffie stond.

Tiest sprong naar de deur, niet om te vluchten, doch om de vrouw de

BAKELANDT

De meester der broeders

TEKENINGEN: HUG LEHMANN
TEKST: J. SANDI

UITGEVERIJ: DE WERELD

uitgang te versperren.

— Zeg mij toch, smeekte hij, waar ik ben en wat men met mij van plan is ?

— Daar is eten voor u.

— Ach, heb medelijden met mij. Ik heb een moeder, die thans om mij weent. Antwoord mij toch, waar bevind ik mij ?

— Daar is eten, zeg ik, hernam het wijf met een grijnslach.

Tiest sprong naar de vrouw toe.

— Ge zult spreken, riep hij wanhopig, of ge vertrekt niet.

Roze grijnsde nog meer dan te voren.

Eensklaps kreeg de gevangene een forse duw, zodat hij tegen de muur viel.

Een stoere kerel, wreed van uitzicht en slordig gekleed, was binnengekomen en had Tiest opzij geworpen.

— Zwiigen, sprak hij bevelend, of anders... en hij maakte een dreigend gebaar.

De deur viel toe en weer was de rampzalige verloofde van Maria alleen.

Een hevige wanhoop overmeesterde hem. Als een waanzinnige sloeg hij met zijn vuisten tegen de deur of sprong tegen de muren, sloeg het raampje aan stukken en rukte aan de tralies.

— Laat mij er uit, gilde hij woest.

Maar alles bleef stil en uitgeput viel de arme jongen op de vloer.

Hij werd kalmer; een soort onverschilligheid voor het leven greep hem aan.

Langzaam verstreek de dag. Weer daalde de duisternis neer.

Daarnaast klonken verwarde stemmen.

De bende kwam weer bijeen.

Het laatst van al verscheen de hoofdman.

— Hebt gij hem ? vroeg hij snel.

— Ja, kapitein, antwoordde er een uit de hoop.

— De jongste is in onze macht. De oudste is ontvlucht.

— Dat is jammer, hernam Bakelandt, want nu zal hij alles uitbrengen.

Is Gillis hier niet ? En Jan evenmin, zie ik.

— Ze zullen misschien niet weg kunnen, zonder achterdocht te wekken, zei Pé Bruneel.

— Ge begrijpt, dat zowel bij Moerman als bij Tanghe alles overhoop staat.

— We zullen onze gevangene eens ondervragen. Haal hem Doken, beval het opperhoofd aan de man, die de wacht gehouden had.

— Blinddoek hem, voegde hij er bij.

Daar verscheen de ongelukkige jongen.

— Aha, zei Bakelandt. Weet, kameraad, dat ge nu in de macht van de rovers zijt. Uw lot hangt af van de bereidwilligheid, waarmee gij mijn vragen beantwoordt.

— Voor ik spreek, wil ik weten met wie ik te doen heb. Doe dus de band van voor mijn ogen weg, antwoordde Tiest.

— Ge hebt veel noten op uw zang, jonkman. Een beetje meer bescheidenheid zou u beter passen. Ge hebt hier niets te gebieden.

Op een wenk van hun hoofdman, haalden de moordenaars een doosje uit hun zak en wreven zich het gelaat met een zwart poeder in.

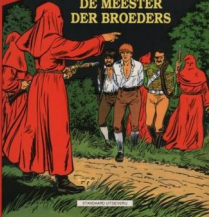
— Ontbindt hem nu.

HEC LEEMANS - J. DANIEL

1

BAKELANDT

DE MEESTER DER BROEDERS

STANDHAAR UITGEVERIJ

Tiest gaf een luide schreeuw, terwijl hij verschrikt achteruit sprong. Al die zwarte gezichten, waarin onheilspellend de ogen flikkerden. En dan die messen en pistolen.

Hij sidderde over gans zijn lichaam.

— Ik zie dat wij u ontzag inboezemen, hernam Bakelandt tevreden. En nu eens rap geantwoord. Gij zijt een zoon van boer Tanghe, die noordwest van Rozebeke woont, niet waar?

— Ja, zei Tiest zacht.

— Welnu, het is om het geld van uw ouders te doen!

— Geld! riep de gevangene snel. Laat mij naar huis gaan, mijn ouders zullen u geld geven.

— Oh, gij onnozel schaaap, vervolgde Bakelandt schamper. U naar huis laten gaan, om de politie te waarschuwen. Neen, jongen, zo dom zijn we niet. Denkt ge dat ge met domme boeren te doen hebt?

— Ik zweer u, dat ge geld zult hebben. Ach, laat mij het gaan halen, smeekte Tiest, bij wien de hoop op verlossing herleefde.

— We zullen het zelf halen, beste vriend. Alleen willen wij van u weten, waar uw ouders hun geld bewaren.

— Dat weet ik niet! Het is moeder die de zaken bestuurt, daar vader ziekelijk is.

— Geen vertelsels, bulderde Bakelandt, of denkt ge misschien, dat Bakelandt zich voor de aap laat houden? Hoort ge, ik ben Bakelandt, de wreedste moordenaar van het land, van wien thans alle mensen spreken. En als ge me nu niet rap antwoordt, zal ik u het eerst van allen de nek omwringen, om dan geheel uw familie en ook uw lief van kant te maken. Zult ge nog talmen, om mij te zeggen, waar uw ouders hun geld verduiken!

— Tiest zag bleek als een lijk en wankelde op zijn benen.

— In de kleerkast op de slaapkamer staat een doos met geld, stamelde hij.

— Ah, uw tong begint los te komen. In de kleerkast op de slaapkamer, dat is één. Waar steekt het ander, want ge begrijpt wel, dat ik niet geloof, dat uw vader of moeder al hun rijkdom op één plaats verbergen.

— Waarlijk, ik weet het niet. Ik spreek de zuivere waarheid, ik heb me nooit met de geldzaken bezig gehouden.

— Gij liegt!

— Geloof mij, ik zweer u, dat ik het niet weet.

— Het is genoeg. Breng hem weg, Doken. Ik zal andere middelen zoeken, om hem tot spreken te dwingen.

De ongelukkige jongeling werd weggeleid en nog een vreselijker nacht dan de vorige brak voor hem aan.

— Morgenavond zullen wij de hoeve plunderen, besloot Bakelandt. Kwam Jan nu maar.

Het duurde niet lang of de lang verwachte trad de herberg binnen.

— Ge hebt lang weggezeten, morde de hoofdman.

— Buiten mijn schuld, antwoordde de schijnheilige knecht van de hofstede Tanghe.

Ge begrijpt dat het daar een spel is. De bazin doet niets dan kermen, om haar zoon en om haar man. Want de boer is heden avond gestorven. Hij was

reeds lang ziekelijk en de tijding van Tiest's gevangenneming heeft hem de genadeslag gegeven.

— Dan moeten wij het niet meer doen! sprak Bakelandt met een vloek.

— Ge verstaat, dat ik zo niet weg lopen kon, vervolgde de knecht, alles stond er overhoop. De boerin en de dochters maakten groot misbaar en het was Jan hier Jan daar. Ik wist niet waar eerst lopen. Deze morgen moest ik naar Langemark om tijding van de zonen. Ik bracht hen dus het nieuws van Tiest's verdwijning. De andere broeder ligt zeer ziek op de hofstede van Moerman. Bij mijn terugkeer werd ik naar de pastoor gezonden, daar de baas op sterven lag. Kort na aankomst van de geestelijke, blies hij de laatste adem uit. Door de bazin wijs te maken dat ik trachten zou iets van Tiest te vernemen, ben ik eindelijk weg geraakt.

— Zouden wij morgenavond de hoeve kunnen plunderen? vroeg Bakelandt ongeduldig.

— Er ligt een lijk over aarde, sprak Jan.

— Een lijk over aarde, herhaalden enige anderen, want sommigen ondanks hun wreedheid, schenen toch nog bijgelovig.

— Wat kan mij dat schelen! riep de kapitein onverschillig. Ik heb reeds zelf zovele lijken gemaakt, dat ik er waarlijk niet schuw van ben.

— De geesten! fluisterden enige rovers.

— Mannen, ge hebt gezworen aan alle godsdienst te verzaken, kreet de hoofdman ongeduldig. En nu zoudt ge vrees voelen voor een dode of voor geesten. Ik zeg, dat wij morgenavond naar het hof van Tanghe gaan en wee hem die mij ongehoorzaam is.

De mannen beefden. Ze kenden hun meester. Niemand waagde het nog de minste opmerking te maken.

— Jan, ging Bakelandt voort, ge zorgt voor de honden nietwaar? En de werkman, slaapt die op de hoeve?

— Hij is sedert gisterenavond verdwenen, antwoordde de knecht. Hij was vertrokken, om zijn jonge meesters te zoeken en is niet meer teruggekeerd.

— Dat zal de man zijn, die wij in de dreef hebben vermoord, viel nu Pé Bruneel in. Wij hebben zijn lijk onder het lover verstopt en het was die hoop die de paarden van de jonge boeren vrees aanjoeg.

— Dat is dan nog een hinderpaal uit de weg geruimd, hernam de kapitein. Het blijft dus afgesproken, morgenavond beroven wij de hoeve van Tanghe. Jan, gij hebt er niets te doen, want wij mogen geen vermoeden wekken. Blijf binnen huis, maar zorg voor de honden.

— Ge moogt gerust zijn, kapitein.

Tegen zijn gewoonte handelde Bakelandt toch overijl. Hij scheen er niet aan te denken, dat, naar Vlaamse gewoonte, buren de wacht hielden bij het lijk.

Wel schoot dit enige anderen door het hoofd, doch zij vreesden, dat Bakelandt hun bezorgdheid zou toeschrijven aan angst.

De rovers bleven nog lang bijeen. Nadat het plan in alle onderdelen besproken was, werd er tot diep in de nacht gedronken en gespeeld.

Eindelijk verlieten de schelmen de hut en Tiest, die in het nevenvertrek slapeloos op een hoop stro lag te woelen, hoorde geen enkel gerucht meer.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
RAFFELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955